

1

Un país de somni!

Diuen i conten que allà on tot és possible, i quasi res és invisible, hi havia un país amb l'olor del llessamí i amb el nom d'Amarantí. I les bones llengües diuen que encara existeix...

En els seus camps es cultivaven tomaques amb gust de menta, cebes que en pelar-les feien riure, creïlles farcides de xocolata, pomes

amb sabor de plàtan. També plàtans amb regust de lluç fregit i un grapat més de productes que desgraciadament no podem trobar a les nostres terres.

En les seues planures, on hi havia totes les tonalitats del verd, s'alçaven algunes muntanyes de cotó en pèl dolç. Els llaminers aprofitaven per a menjar-ne trossos sense mirament. Aquelles muntanyes tenien la facultat de recuperar-se i de seguida tornaven a tindre l'aspecte inicial. No obstant això, els aficionats a l'escalada no volien deixar de practicar el seu esport favorit. I sempre que algun escalador intentava pujar a alguna d'aquelles muntanyes, PLOFFFF! S'afonava entre el cotó en pèl dolç. Immediatament l'havien de rescatar amb cordes salvadores, entre comentaris de reprovació com ara:

—És que són cabuts!

–I sempre necessiten el nostre ajut!

–És que no escarmentaran mai?

–Ja són ben grans!

–És que no recorden que les muntanyes no són per a escalar-les?

–I que són per a menjar...

–És que...

A més de les muntanyes de cotó en pèl dolç, també n'hi havia una altra coneguda per tots com la muntanyeta maleïda. Aquell lloc no el visitava ningú mai per una història passada i que més avant contaré.

Amarantí també posseïa un parell de llacs molt estimats pels seus habitants: el Rabell i el Flabiol, on grans i menuts tenien costum d'anar a practicar alguns esports aquàtics.

El llac Rabell era tranquil i melodiós; però si un element estrany entrava en contacte amb les aigües serenes, estes començaven a

moure's al compàs d'uns sons molt harmònios. Aquella peculiaritat l'aprofitaven els aficionats a la vela per a fer competicions de màxi ritme, famoses a Amarantí i també als països del voltant.

En aquelles competicions les barques havien de seguir el compàs de la música de l'aigua del llac. Les guanyadores eren les primeres embarcacions que aconseguien travessar la llacuna i mantindre's sobre les aigües. Tot un espectacle!

El Flabiol, el destinaven a practicar la natació. En aquell llac es permetia flotar sobre les aigües amb un paraigua obert, per no cremar-se pels rajos del sol. Però el Flabiol tenia una característica única en el món: quan es cansava de la gent, emetia un so igualet al d'un gran bombo. Això feia que tots se n'isqueren de seguida i així el deixaven tranquil.

I, quan ocorria això, la gent sempre comentava una mica enfadada:

- Caram amb el sorollot!
- Quin llac tan puntimirat!
- Cada dia es cansa més prompte.
- No té consideració!
- Necessita una amonestació!
- O dues!
- O més!

Els llacs s'alimentaven d'uns quants rierols bondadosos escampats per tot el país, on els peixos nadaven i jugaven en les aigües cristal·lines i cantadores.